

Bog života.

U sebi. I ljubavi

Tlo prekriveno ružama sjećanja očekuje konačnu istinu on sebi.

Isprepletenost ludilom ljubavi, sjete i čuđenja blagošću zri.

Uz mnoštvo personifikacija pridjevu što streme, alegorično nižući nisku bisera sopstvene, iskrene...sudbine. Naivnošću istkana, optimizmom se hrani dok suština neumitno raste u njedrima suludih nakana. Suludih? Njenog okruženja koje negira optimizam isključivošću gradeći betonske zidove sivila čudnih, retrogradnih navika da osuđuju. Poeziju smjernosti i ljubavi. Svi oni! A ko su oni? To je bilo ko od svih onih što se ljudima smatraju a da ne razumije poruku otjelovljenja moguće ljubavi sreći što hodi. Ljudski vijek to i jeste. Utemeljenost sreći što hodi. Ne zaustavljajte je. Pustite je. Nada svakako umire posljednja. Dok gradi sjećanje novim generacijama koje dolaze, ni jednoga trenutka ne ostavlja potop iza sebe. Ah, kada bi svi upravo to i radili. Kao Violeta Allmuca. Kada bi svi...Samo pokušali.

Čak i kada gubi svjesnošću obasjana ona ponosno upozorava sve nas što dolazimo da obratimo pažnju na sitne, pažnjom obasjane, nedorasle oblike ljubavne boli koje grade budućnost. U nama i oko nas. Ona to čini i zbog sebe. Ali, najviše zbog nas poruku gradeći. Poruku dobra. Istine. Poezije.

Njeno zaranjanje u prošlost protkanu religioznošću vlastitog bitka rađa nove pretpostavke usmjerene upravo apliciranju najiskrenijih poruka mudrosti što nam ostadoše iz svete(ih) knjiga(e): ljubav, istina, iskrenost. Zar upravo u svim navedenim knjigama ne piše kako je grijeh činiti zlo bilo kome? Zar u njima ne piše da treba ići ka bratstvu ljudi? Zar u njima ne piše „ljubi bližnjega svoga“? A danas smo suočeni sa činjenicom da nikada nismo imali više vjernika a nikada više lopovluka, mržnje, isključivosti. *Contradictio in adiecto*? Čak i gore od toga. Umjesto da vlastitu budućnost gradimo slušajući stihove ove poetske proročice (from the poem „Structure of Ruin“): „*We walk with the sun of hope/Perhaps tomorrow at least/We will not walk as mad/Over the desert of absence*“ Samo pročitati...i pokušati realizirati izbjegavajući upozorenja. Mitska, ali i sadašnja.

Njena komunikacija ne prestaje u svakodnevnicu već žestoko, istraživački prodire u tkivo smisla, tražeći odgovore. Ne tako davno sam zapisao: „*Nije teško pisati. Teško je znati pisati*“ i to Violetu Allmucu čini primjerom spisateljskog znalca dok piše (from the poem „In the Nameless Road“): „*In the extinguished winter neon/Through the nameless roads/The chain of longing separated /Instants scrolling exhausted/In the stomach of the city’s watch*“ gdje upotrebom hiperbole, oksimorona i metafora gradi novu sliku realiteta koji živi. Bolno, ali iskreno. Istinito iskreno.

Nevidljiva, neimenovana ljubav izbija iz svih njenih pora težeći razumijevanju. I, zatim iznenada, imenom ovjenčana rađa se nova/stara ljubav...majka. Da vas podsjetim, to je osoba koja ništa ne traži zauzvrat. Ona vas voli bezuvjetno. I ovom pjesmom. Violetinom, naziva „Majka“. Ne navodim je zbog prostora uz poziv da je ne čitate samo jednom, već najmanje..... jer cjelinom diše. I zna. Dok čekamo, kao Isus/Issae na križu sopstvene sudbine osuđeni kao Adam/Adem i/ili Eva/Hava na vječni pakao besmisla življenja uz poneku, sudbinom ovjekovječenu, nadu. Sjećanju na dobro usmjerenu. Uvijek govorimo o „dobrim starim vremenima“, ni ne shvatajući da će i ova naša, današnja vremena, biti „dobra stara vremena“. Zbog čega? Jer idemo samo ka...gorim, i gorim vremenima. Autorica je toga svjesna i upozorava, vapi upozoravajući nas da se vratimo i jednostavno... postanemo ljudi...bez obzira kojem se Bogu molimo i da li se uopšte molimo, ili samo pretvaramo da to činimo. Kako napisah mnogo godina ranije, vratićemo posuđenu energiju našim odlaskom sa ovoga svijeta i taj 21 gram svijesti (svjesne energije) će ojačati upravo energiju koju teisti zovu Bogom a ateisti Svemirom beskonačnosti. Ja, gnostik kakav jesam, to zovem energijom. I ponosan sam na tako nešto. Zbog čega? Jer ću biti dijelom upravo toga. Baš kako i pravovjernici vele – Božjeg davanja. Zbog čega Bog nije žena? A možda i jeste? Mnogo bi nam ljepše bilo. Ili ne? Ne znam, energiji težeći.

Knjiga poezije *Dance of breath* je snažna poetska poruka čovjeka – žene. O svijetu bez grijeha. Koji može postojati. Makar u pjesmi i riječima njenim.

Para - erotika samo naizgled čini otklon od njenih poruka, mada, moram priznati, izaziva svojom mističnošću. Nevidljiva ljubav neimenovanih likova snažne odraze ljudskosti čini. I teži ka. Traženju ljubavi. U njemu. I u njoj. Njeni snovi su i naši snovi. Nedorečeni. Ali realitetu usmjereni. Prodajući uspomene koje nikada neće moći prodati. Jer su one zajedljivo i čvrsto vezane za biće svakoga od nas. Ne samo njeno. Zaista!

I, da kada kaže (in the poem: „Party Life“): „*We are in this world when love baptizes us/Otherwise we remain a space without trees*“ upravo ljudskosti stremi jer „krštenje“ je upravo to...ljubav. Nepatvorena. Istinska. I *vice versa*.

Da, samo amebe uživaju u ljubavi jer nacijom nisu istkane, obuhvaćene. Ovdje, sada i danas, mi jesmo, ludi, kakvi samo ljudi mogu biti čekamo realizaciju misli koju, griješan kakav jesam, izrekoh prošle godine: „*Nacija je historijska kategorija i treba samo sačekati kraj historije.*“ Da, „*Once upon a time*“, kako i pjesma veli, draga Violeta.

Dok opjevava svoje himne...
I dalje tražeći.
Sebe.
U ljubavi.
I u ljudima.
Bivajući sjenom drugih. Postajući Bogom.
Života...sebe.

Sabahudin Hadžialić, MSc

Distinguish self-sustained artist

Writer and freelance journalist

Sarajevo & Bugojno

Bosnia and Herzegovina

1.8.2014